

N:o 32.

Af Herr Sundell: Om ändring af §§ 32 och 45 i gällande förordning angående villkoren för bränvins försäljning.

Då, till följd af ett utaf annan representant väckt förslag, Kongl. förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 18 September 1874 gjorts i vissa delar till föremål för vederbörande Utskotts och Riksdagens uppmärksamhet, har jag trott mig kunna på detta sätt beröra tvänne omständigheter, hvilka med sagda lagstiftning stå i sammanhang.

Ofvan åberopade Kongl. förordnings 32 § lyder: "I öppen salubod för handel med andra varor än bränvin vare bränvinsutdelning, äfven utan betalning, förbjuden". Om också denna föreskrift möjligen efterkommes; så sker emellertid, understundom åtminstone, en sådan bränvinsutdelning, hvilken lagstiftaren med rätta icke tål, i det till saluboden hörande kontor eller bodkammare. Då detta oskick lär kunna genom påbud, med tillhörande ansvarsbestämmelse, om än icke alldeles borttagas, så dock stälfas; har jag ansett mig härmedelst böra vördsamt föreslå, att 32 § uti oförmälda Kongl. förordning gifves följande förändrade lydelse:

I öppen salubud för handel med andra varor än bränvin, äfvensom i tillydande kontor och bodkammare, vare bränvinsutdelning, äfven utan betalning, förbjuden.

Uti 26 § af den Kongl. förordningen är bestämd den tid af dygnet, hvarunder mindre partihandel äfvensom minuthandel med och utskänkning af bränvin får ega rum; och i 3 mom. af samma § är stadgadt, att om å utskänkingsställe, minuthandelsställe och mindre partihandelsställe förekomma vid särskilda tillfällen oordningar af den art, att innehafvaren af rättigheten icke kan anses fortfarande ega den för densammas utöfvande erforderliga frejd och ordentlighet, han kan, genom beslut af administrativ myndighet, alldeles mista hela rättigheten; men såsom en inadvertens måste jag ändock anse, att författningen icke stadgar några

böter

böter, dertill vederbörande idkare göra sig förfallne för öfvande och drifvande af mindre partihandel eller minuthandel med eller utskänkning af bränvin *utöfver* den tillåtna tiden eller timmen. För att få fylld den lilla lucka som, enligt mitt förmenande, i författningen härutinnan förefinnes, föreslår jag, att 45 § i ofta åberopade Kongl. förordning måtte få så lyda:

Idkar någon mindre partihandel eller minuthandel med eller utskänkning af bränvin senare å dag än tillåtet är, eller å annat ställe än dertill uppgifvet är, eller etc.

Om motionens remitterande till vederbörligt Utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 27 Januari 1875.

E. M. Sundell.

N:o 33.

Af Herr von Geijer: Angående upphörande af utgifning från Riksbanken utaf sedlar å en krona.

Inom de flesta länder gör den satsen sig mer och mer gällande, att det i allmänna rörelsen spridda metalliska myntet icke, i förhållande till omsättningen i sin helhet, kan nedgå under en viss gräns, utan att landets penningarörelse, huru förträffligt den i öfrigt må vara ordnad, löper fara att förlora i styrka och fasthet. Att med ett tal bestämdt angifva denna gräns låter sig visserligen icke göra, men att vi här i Sverige ännu befinna oss långt nedom densamma, oaktadt på senaste tiden spridningen af mynt ökat, torde icke kunna betviflas.

Det här cirkulerande metalliska myntet läser icke uppgå till mera än 6, högst 8 millioner kronor, och utgör i närvarande tid knappast ett större belopp än i förra århundradet, oaktadt omsättningen sedan dess mångdubblats.

Hvilken skilnad i detta hänseende emellan vårt land och andra europeiska länder! Frankrike t. ex. beräknade för några år sedan det i folkets fickor liggande metalliska myntet till ett belopp, motsvarande i vårt mynt 1,200 å 1,500 millioner kronor, det vill säga, i proportion till folkmängden, vid pass 20 gånger så mycket som det vi hafva på sådant sätt förvaradt.